

СИЛВИЯ ДЕЙ ПАЛАВИЯТ СПИСЪК

Превод от английски: Book Junkie, 2016

chitanka.info

ГЛАВА 1

Никълъс Джеймс, най-секси мъжа на планетата, беше чисто гол и с панделка на пениса.

Стеф зяпна. Не беше просто някакво зяпване. Очите ѝ бяха ококорени като понички и устата ѝ беше толкова широко отворена, че рояк мухи спокойно можеше да нахлуе. Преди дори да се замисли, тя развърза червената панделка и после лигите ѝ потекоха за това, което бе под нея. *О, БОЖЕ МОЙ!*

— Господи, Стеф — смотолеви помощник-адвокатката ѝ Илейн, като я изкара от унеса и я върна обратно в богато украсената конферентна зала и коледните песни на Франк Синатра, които звучаха в нея. — За Бога, Стеф, подаръкът ти от тайния Дядо Коледа не може да е толкова зле. Дай да видя — тя протегна ръка и помахаше с пръсти, показвайки огромните си изкуствени нокти с нарисувани снежни човеци.

Стеф притискаше към гърдите си сребристата кутия и ѝ подаде само ваучера за ресторант, с който беше прикрита снимката преди това. Снимката с малката панделка, която хитро беше залепена, за да загатне това, което се намира под нея.

— Ооо, bravo! Много обичам „При Доминико“ — червените устни на Илейн се извиха в усмивка. — Трябва да ме заведеш. Всичките мъже, с които съм се срещала, са прекалено стиснати, за да ме заведат там.

— Ъм...

Стеф се обърна настрани и затърси с очи из тълпата в стаята голия мъж на мечтите ѝ. Разбира се, Никълъс сега не беше гол. Не и на коледното парти на „Митчъл, Джоунс и Клайн“. Не, сега беше облечен в много добре ушити панталони в тъмносиньо, бяла риза със синя вратовръзка и копринен елек. Харесваше ѝ, че носеше костюм от три части. Някак си изтънчеността на облеклото му акцентираше идеално на грубата мъжка сила на тялото му. Той беше необвързан и невероятен

и както повечето необвързани и невероятни мъже водеше активен начин на живот, за да се поддържа в добра форма.

Точно типа мъже, от които повечето жени бяха лудо привлечени. Стеф обаче го избягваше на всяка цена. Беше си научила урока първия път.

Тя се задъха. Ето го. До вратата.

Трудно можеше да го пропусне човек. Не и когато беше толкова висок и с такива широки рамене. Тъмната му коса проблясваше под светлината на коледните лампички, докато се бе отпуснал лежерно върху рамката на вратата. Той гледаше право към нея с палава полуусмивка.

После ѝ намигна. Когато улови това, Стеф ахна.

Някак беше успял да намери списъка ѝ с желания. Онзи с фантазиите. Глупавият, проклет списък с палави желания.

О, БОЖЕ МОЙ!

* * *

Ник знаеше точно кога Стеф осъзна това. Изчерви се цялата, чак то ниското V-образно деколте на тюркоазената ѝ копринена блуза.

Най-накрая! От почти една година флиртуваше с нея и единственото, което получаваше, бе неудобната ерекция, когато е около нея. Сега имаше възможност да получи това, което наистина искаше за Коледа — възможност да ѝ докаже, че той е мъжът за нея. Искаше му се да може да каже, че чарът му е спечелил Стефани, но не беше така. Не, трябваше да чака съдбата да се намеси и да пусне името ѝ в ръката му за годишната томбола за „Тайния Дядо Коледа“ в тяхната кантора. Той бе отворил сгънатото парченце хартия с името Стефани Мартин, изписано на нея, и се бе ухилил като идиот.

За цяла една секунда.

После бе осъзнал, че не само трябва да намери невероятен подарък, но и такъв подарък, който да трябва тя да подели с него, а не с друг, влюбен до уши Дон Жуан във фирмата. Беше обиколил безброй претъпкани молове и ровил из стотици онлайн сайтове за пазаруване. Беше питал всяка една от бившите си и от роднините си от женски пол. Всичко това — без никакъв успех. Те не разбираха защо не искаше да

покани Стефани на среща, вместо да измисля някакъв сложен план, за да ѝ покаже интереса си.

Отговорът беше много прост. Той имаше репутация на женкар. Тя знаеше за нея и не искаше да има нищо общо с него. Затова варианта да я пита директно не беше удачен. Трябваше първо да ѝ покаже, че е сериозен.

Резервираността на Стеф не беше нещо ново за Ник. Повечето жени, които се държаха чисто професионално и приятелски, ясно му показваха, че търсят господин Перфектен. Не господин Перфектен за няколко часа. Още от гимназията Ник се беше научил как да не им дава сигнали, различни от „не съм готов да се обвържа“. Не че не бе имал връзки. Имал бе. Просто в нито една от тях не беше обещавал, че ще са завинаги заедно.

Затова се бе опитал да уважи очевидната липса на интерес на Стеф, но това не означаваше, че разяждащото го чувство си бе отишло. Желалаше я — искаше тази дълга, тъмна коса увита около юмрука му, искаше тези тъмнокафяви очи да изгарят от страст, искаше привлекателните извивки на тялото ѝ без бизнес костюмите да се извиват под него. И макар да знаеше, че това никога няма да се случи, Ник не спираше да мечтае.

Стеф беше изключително красива, с прекрасно тяло, уверена и умна. Тя знаеше предимствата си и ги показваше. Знаеше също стойността си и искаше мъж, който също я знае.

Какво му беше казала веднъж?

Ако на един мъж единият му крак е извън вратата, то той никога няма наистина да влезе.

Но той не беше като пчеличка. Грижеше се за жените, с които излизаше. Интересуваше се от това, което харесват и не харесват. Не беше толкова трудно. Изискваше малко усилие и Ник нямаше нищо против да го направи. Наслаждаваше се на тяхната изненада, когато не е забравил любимия им автор, песен или място, на което обичаха да ги докосват. Заради това с повечето от бившите си беше все още приятел.

— Зяпаш — подразни го тих глас зад него.

Той отмести поглед от ококорените очи на Стеф и го насочи към жената до него.

— Изглежда е харесала подаръка ти — каза Аманда със съзаклятническа усмивка. — Защо аз не получавах голи снимки,

докато се срещаме?

— Не си искала.

Стефани също не беше, не и директно. Една вечер Ник беше останал да работи извънредно върху няколко случая. Целта беше да получи добра премия и да си освободи време, но основното, което искаше, бе да забрави за това как не може да намери едно проклето нещо, което да подари на Стеф и което да го доближи една стъпка по-близо до среща с нея.

След като това не сработи, излезе от офиса си, за да се разходи. Докато обикаляше около рецепцията и асансьорите, едно нещо бе привлякло вниманието му. Малка смачкана топка хартия, която нощната смяна чистачи са пропуснали, точно до дивана в чакалнята. Той я бе взел с идеята да я хвърли, когато нещо червено и зелено хвана погледа му. Стеф използваше един малък сладък тефтер във формата на коледен чорап от началото на месеца. Коледа очевидно беше един от любимите ѝ празници, ако хората вече не бяха се досетили от малката елхичка на бюрото ѝ. Той незабавно бе разбрал, че малкото празнично парче боклук е нейно и го взе само заради това.

Леко гузен, но любопитен, Ник бе разгърнал листа...

И от тогава го считаше за своя подарък от боговете. За своето заешко краче, конска подкова, четирилистна детелинка и т.н.

Най-отгоре на листа бяха изписани думите „Списък с желания“. Под тях бе зачел красивият почерк на Стеф.

- ◆ *Мама — нова фурна за хляб*
- ◆ *Татко — нови такъми за риболов*
- ◆ *Сам — ваучер*

След голямата черта започваше нов списък.

Моят палав списък с желания

- ◆ *Никълъс Джеймс — гол и с панделка.*
- ◆ *Ник да ме целуне, докато изгубя съзнание.*
- ◆ *Ник да ми сготви вечеря гол (за да мога да зяпам задника му).*

Да му направя френска любов, докато готви. (Ммм, вкусно.)

- ◆ *Ник да ми направи френска любов. (Още по-вкусно.)*
- ◆ *Да го изтоща от секс толкова, че да не може да ходи. (ОМГ!)*

Шокът от това, което прочете, го бе разтърсил толкова силно, че се бе препънал в дивана наблизо.

Разбра, че през цялото това време Стефани се бе преструвала, както го правела пред заседателите. Преструвала се на безразлична, а всъщност го харесва, колкото и той нея.

Няма жена на света, която да напише такъв подробен списък за един мъж, ако не се интересува от него. Очевидно от известно време насам Стеф си бе мислела за него.

Думите ѝ се бяха превърнали във фантазии, които изпълваха ума му. Усетил потрепването под ципа на панталона си, Ник се зачуди как ще успее да стигне до офиса си, а какво остава за паркинга, осемнадесет етажа по-надолу.

Нямаше защо да се притеснява. Следващият, набързо написан ред бе охладил страстите му за секунда.

Моят списък с желания (Послушен)

◆ *Да забравя за Никълъс Джеймс или да се преместя.*

В онзи момент той разбра две неща.

Първо — без значение колко е привлечена от тялото му, тя не би искала да има нищо общо с него. Дори бе обмисляла да се премести във втората кантора на фирмата им, която е в другия край на града.

Второ — мисълта да не я вижда всеки ден му причиняваше физическа болка. Твърде силна, за да успее да се убеди, че интересът му към нея е само на физическо ниво. После бе осъзнал какво означава онзи възел, който усеща в стомаха си.

Някъде между всичките сексуални желания тя се бе превърнала в нещо повече. Може би това се бе случило, докато работеха по последния си случай заедно и тя непрестанно го изумяваше с интелекта си. Или може би, когато я завари да плаче за една присъда, въпреки че се бе опитала да го скрие от него. Когато и да беше се случило, Ник нямаше да позволи на миналото му да застане между това, което и двамата искаха.

Тази Коледа Ник щеше да се увери, че всички желания на Стефани Мартин щяха да се сбъднат.

ГЛАВА 2

Стеф излезе от конферентната зала в момента, в който вниманието на Ник към нея се беше разсеяло.

Излизаше в отпуск за следващите две седмици. Само ако можеше да се измъкне незабелязано от офиса, за да сложи край на тази ужасяваща ситуация.

Беше си помислила, че е трябвало да скъса тъпия лист, преди да го изхвърли. Или да го изгори. Но после си беше казала, че се държи параноично. Проклетото нещо беше в боклука. Кой щеше да го види? Определено не и Ник. Той не ровеше по кошчетата. Или поне така мислеше тя.

Гневът ѝ се разрастваше с всяка крачка, с която приближаваше към офиса си.

Това беше безумие. Беше написала тези лични драсканици по време на една скучна среща. Не можеше да се концентрира, когато той седеше срещу нея — невероятен, както винаги. Вместо това очите ѝ бяха привлечени от китката му, която се виждаше изпод края на ръкава му — малко местенце кожа между часовника му и бялата му риза. Една нищо и никаква китка я бе накарала да напише тези неща.

Имаше нещо около Никълъс Джеймс. Може би опасната му красота. Или високото, добре оформено тяло. А е възможно да беше брилянтният му ум и агресивен характер в съдебната зала. Или делата, които беше поел безплатно за „Програмата за жени, станали жертва на домашно насилие“... По дяволите, не знаеше какво беше. Знаеше само, че това, което бе научила за отношенията му с жените, не ѝ харесваше. Знаеше, че миналото ѝ беше изпълнено с такива като него.

Тя изсумтя. Проклетият лист беше вид терапия, с която да се отърси от него. Нито едно от нещата не беше истинско желание. Но въпреки това, докато прибираше документите в куфарчето си, тя взе кутията със секси снимката на Ник и я сложи при тях.

— Весела Коледа и на мен — смотолеви.

— Едва започвам — измърка един дълбок глас в ухото ѝ. Сладкият звук я докосна точно по гръбнака и я накара да настръхне.

Отвори уста, за да възрази, и се завъртя към този, който се опитваше да я измъчва. Той я придърпа и я притисна към тялото си, без да спира да я целува, докато не започна да се задъхва.

Беше я хванал напълно неподготвена и когато умът ѝ най-накрая регистрира какво всъщност се случва и какво правеше той, вече не искаше да спира да я целува. Сетивата ѝ се изпълниха с аромата му, а ръцете ѝ, които преди това бутаха раменете му, се плъзнаха по тях и се увиха около врата му.

Господи, беше толкова хубаво!

Едновременно агресивно и нежно. Устните му бяха топли, езикът му — нежен. Пръстите му галеха гръбнака ѝ под сакото и блузата ѝ и я придърпваха по-близо. Когато се спуснаха надолу и обхванаха задника ѝ, вълни от гореща страст обляха тялото ѝ и накараха кожата ѝ да пламне.

— Недей! — прошепна тя в устните му.

Ник тихо изръмжа в отговор, наклони глава и задълбочи целувката. Малко по малко крадеше от разума ѝ, караше я да губи равновесие и да се отпуска в ръцете му. Той се възползва от това, повдигна я и я сложи да седне на бюрото ѝ, като се настани между бедрата ѝ. Всеки мускул в тялото ѝ пулсираше и болката ставаше непоносима.

— Ник...

Той отпусна чело върху нейното, а горещият му насечен дъх докосваше устните ѝ.

— Остави ме да ти дам това, което искаш за Коледа, Стеф.

— Не искам теб!

— Лъжкия! — ръката му се вдигна и нежно се притисна към гърдата ѝ.

Ловките му пръсти намериха твърдото ѝ зърно. Тялото ѝ я предаваше. Нежно я целуваше по шията нагоре към ухото ѝ.

— Сигурен съм, че вече си влажна.

— Господи, Ник! — потрепери тя, но не можеше да го отрече.

— Заклучих вратата...

— Полудя ли? — извика тя и дръпна ръката му.

Ник хвана бедрата ѝ, дръпна я към ръба на бюрото и тя усети ерекцията му през панталона.

— Да — раздвижи бедрата си, дразнейки клитора ѝ през тънката материя на бикините ѝ. Тя изстена. — Не знаеш ли колко луд съм по теб?

— Ти си луд по всички жени.

— Не — оспори той, без да спира да се докосва в нея. — Харесвам жените. Луд съм само по теб.

Сладкото триене от грубата материя на панталона му я накара да потрепери от желание. Сърцето ѝ препускаше и едва си поемаше дъх, безсилна, тя се опита да го бутне.

— Стига... не мога да мисля...

— Мислиш твърде много.

Той я задържа на място, докато я галеше. Не беше пуснала осветлението, когато влезе и лунната светлина озаряваше стаята през френските прозорци. Но дори в този полумрак очите му горяха от желание, което я стискаше право за гърлото. Без да ѝ дава възможност да помръдне, той разкопча панталона си и започна да гали влажния отвор на котенцето ѝ. Беше невероятен, уверен и само гледката как доставяше удоволствие и на двамата им, я караше да свърши.

— Желая те, Стеф! Желая те от толкова дълго! Ти също ме желаеш.

Стеф беше почти на финала. Сложи ръце на бюрото и се плъзна надолу към ерекцията му, движейки се по нея. Ник изстена грубо и точно от това имаше нужда тя, за да свърши. Извика, докато я заливаха вълни от удоволствие, които я замайваха.

— Точно така — каза задъхано той, докато се притискаше в нея. — О, мила моя, толкова си красива!

Тя се отпусна към него, докато напрежението в нея отминаваше. С лице, притиснато до гърлото му, ароматът на кожата му я завладяваше.

— О, боже мой! — изстена тя. Искеше ѝ се земята да се отвори и да я погълне. Последното, от което имаше нужда егото на Ник, беше да разбере колко зашеметяващ е бил оргазма ѝ.

— Не си го правила отдавна, нали? — големите му ръце галеха гърба ѝ нежно.

— Няма да си припишеш заслугите за това? — попита с неприкрита изненада тя.

— Аз? — дръпна се леко назад Ник. — Иска ми се. Заслугата си беше изцяло твоя, но обещавам — следващият ще е от мен.

Стеф не успя да се сдържи и се засмя, като зарови лице в рамото му, за да прикрие усмивката си. Той беше очарователен, не можеше да му се отрече.

— Няма да има следващ.

— Както кажеш. Почти успя да ме заблудиш, но тогава намерих онзи твой списък. До тогава си мислех, че не ме харесваш.

— Не става въпрос за това дали те харесвам, или не, Ник. Дори мисля, че си страхотен мъж, но...

— Но търсиш нещо сериозно.

— Всъщност не търся нищо.

— Мога да бъда сериозен — той сложи дланите си на лицето ѝ и с палци погали бузите ѝ. — Няма причина да не мога, но никога няма да разбера дали е така, ако не ми дадеш шанс.

— Защо? — бутна го далеч от себе си тя. — Защото има привличане помежду ни? Нагонът не е точно перфектната основа за връзка и не искам да съм тази, с която ще си играеш на моногамен.

— Ето я — каза той тихо и се дръпна назад, за да може тя да слезе от бюрото. — Ето я жената, която казва, че не ме иска, но истинската Стеф вътре не мисли така.

Тя се изсмя. Истинската Стеф се беше научила как да се отказва от определени неща, които желае. Беше компромис, който с удоволствие правеше.

— Приключихме ли?

— Не, дори не сме започнали — отговори той и прокара пръсти през гъстата си коса.

Тя моментално съжали, че не я е докоснала, докато имаше възможност.

— Ти не свърши, но не се чувствам виновна заради това. Можеш да спиш с всяко едно от момичетата в конферентната зала.

— Майната ти, Стеф! — извика ядосано. — Не направих това, само за да правя секс и го знаеш.

Тя се изсмя отново.

— Причината винаги е сексът.

Той се изправи и в очите му се появи опасен пламък.

— Дай ми няколко дни да изпълня списъка ти. Тогава, когато фантазиите ти станат реалност — и които по една случайност са и мои фантазии — ще се върнем обратно към работните си отношения, но вече няма да има сексуално напрежение помежду ни.

— Това няма да се получи — каза тя, но стомахът ѝ се преобърна, само като си го представи.

— Така или иначе мислиш да отидеш в другия офис, но поне ще правим див, мръсен, умопомрачаващ секс, преди да си тръгнеш. Ако причината винаги е сексът — да го направим.

Ооо, определено беше добър! Добре защитаваше тезата си.

Той добре знаеше, че беше спечелил, щом спомена думата „див“, можеше да го види в очите му.

— В хотел? — предложи победена.

Нямаше момиче на света, което да има воля да откаже на Ник. Поне така ѝ казваше дяволчето вътре в нея.

— В нас — отговори той, като се опита да се държи прилично и да не злорадства. — Имам всичко необходимо, за да сготвя вечеря... — той направи пауза и се усмихна широко — ... гол.

— О, боже! — възкликна тя и се изчерви.

Това, че той знаеше тайните ѝ, я караше да се чувства ужасно неудобно, но и я възбуждаше, което беше опасно. Тя трябваше да ги разграничи — адвокатата, на когото се възхищаваше, и плейбоя, с който искаше да спи.

— Нека не усложняваме нещата.

Той извади от джоба си едно сгънато листче, пхна го в ръката ѝ и нежно я целуна.

— Не, ти беше добро момиче и заслужаваш желанията ти да се сбъднат — той я целуна по устните и това, което не можеше да разграничи Стеф, беше, че именно той играеше главната роля във фантазиите ѝ. — Хайде, Стеф, ще бъде забавно!

Забавно? Момчета като Ник винаги се забавляваха.

— Това е адресът на апартамента ми. Ще те чакам.

* * *

Когато Стеф стигна до апартамента на Ник, беше уверена в решението си, че има нужда от малко забавление. Ако щеше да го прави, щеше да бъде както трябва. Натисна звънеца на апартамента на Ник и той отвори, облечен само по коледна шапка и престилка, на която пишеше „Целуни готвача“. Стеф не се поколеба, тя пусна малката си чанта в краката му и скочи в ръцете му.

— Мамка му!

Той залитна назад от изненада, но успя да затвори вратата, преди да може да стигне до най-близкия диван. Те паднаха върху черната кожа — един полугол мъж и една решена жена.

Стеф го възседна и се притисна към него, за да го целуне страстно и дълбоко. Ароматът на кожата му я опияняваше и зърната ѝ се втвърдиха.

Ник изстена.

Тя седна върху издутината, която се подаваше изпод престилката — очевиден знак, че той беше готов за това, колкото и тя. Бръкна в джоба на полата си, извади един презерватив и го хвърли върху гърдите му.

— Побързай и си го сложи!

Ник примигна срещу нея:

— Просто така? Бам-тряс-хайде да правим секс?

— Оплакваш ли се?

— Определено не.

Тя се повдигна леко и дръпна полата си нагоре, а той рязко разкъса опаковката, което изглеждаше леко комично. После я погледна и застина, а погледът му се озова между краката ѝ.

— О, боже! Стеф... не носиш бикини.

— Упс, сигурно съм ги забравила — тя плъзна пръсти по колана на полата си.

Ник облиза устни и изпусна презерватива.

— Чий списък изпълняваме сега?

Страстта, която се четеше в очите му, караше кожата ѝ да настръхва. Коледната му шапка беше накривена и косата му се подаваше. Като прибавим и престилката, би трябвало да изглежда глупаво. Вместо това той изглеждаше като излязъл от списание. Ръцете му бяха мускулести и толкова секси, кожата му все още имаше лек тен, който караше бицепсите му да изпъкват.

— Ела тук! — нареди той с дрезгав глас, от който Стеф я побиха тръпки, въпреки топлината, която идваше от камината.

— Да дойда къде? — подразни го тихо тя.

— Над устните ми, красавице. Искам да те вкуса.

О, БОЖЕ МОЙ!

Стеф се плъзна по тялото му бавно, за да не изглежда твърде отчаяна, и коленичи над главата му. Едното ѝ коляно беше на подлакътника на дивана, а другото — на края на седалката. Топлите му ръце се плъзнаха по бедрата ѝ и тя усети дъха му по нежната си кожа. Изстена от вълнение...

Тогава Ник облиза бавно и дълго влажната ѝ цепка.

Стеф се хвана за гърба на дивана като удавник за сламка, впи пръсти и изстена.

Ник придържаше здраво бедрата ѝ, за да не мърда, докато движеше езика си и потъваше в нея. Знаеше точно къде да я докосне и как.

— Не толкова бързо — промърмори той, когато тя извика силно и загуби баланс.

— Ти сериозно ли? — задъхано отговори тя. — Не бъди толкова добър в това тогава!

Смехът му беше изпълнен с мъжка гордост.

— Искам да съм в теб, когато свършиш.

— Тогава побързай с онзи презерватив.

— Готов съм, когато кажеш.

— А?

Усмивката му беше дяволита и самодоволна.

— Предполагам, малко съм те разсеял.

Тя погледна надолу и очите ѝ се разшириха. Той беше дръпнал престилката и беше открил обекта на фантазиите ѝ. Към корема му гордо стърчеше големият му член. Нищо чудно, че аурата около този мъж крещеше „Знам как да те побъркам от оргазми.“

Стеф се отмести, за да седне в скута му. Той насочи пениса си към отвора ѝ. Сърцето ѝ препускаше лудо, точно като се спря над него. Нямаше връщане назад. Нищо нямаше да бъде същото, ако сега правят секс.

Щеше ли да се справи? Можеше ли да спазва дистанция?

— Стеф!

Очите ѝ бързо се стрелнаха към неговите.

— Помниш ли списъка си? — красивото лице на Ник беше зачервено и устните му бяха влажни от соковете ѝ. Изглеждаше опияняващо сексапилен, но в очите му се четеше повече от страст. — Вземи това, което искаш — каза той тихо. — Особено когато ти го дават.

Тя си пое дълбоко дъх. Изведнъж чу коледната музика и усети аромата на бор от малкото, неукрасено дръвче в ъгъла. Вкъщи щеше да бъде сама. Сега можеше да прекара нощта с Никълъс Джеймс.

Искаше това, искаше него. Беше Коледа, по дяволите!

Тя бавно се отпусна върху него и получи единственото, което бе искала цяла година. Единственото, което бе искала от много години. Да я докосва и прегръща. Да я желае.

— О, да! — изстена той, а ръцете му галеха бедрата ѝ, гърбът му се извиваше. — Господи, толкова е хубаво!

Стеф захапа долната си устна, докато той я изпълваше. Беше толкова твърд и горещ, че взимаше дъха ѝ. Звукът, който се откъсваше от гърдите ѝ, беше толкова първичен и греховен.

— Държа те — прошепна той, когато тя се отпусна разтреперена към него. Той нежно галеше гърба ѝ и говореше: — Повдигни се леко... шшшт, ще го получиш... точно така. Сега не мърдай!

Бедрата му се повдигнаха и той потъна толкова надълбоко в нея, колкото Стеф не знаеше, че е възможно.

— Ник! О, Господи! — зарови лице във врата му тя, а мускулите на вагината ѝ се стягаха около него.

— Как е? — задъхано я попита той.

— Сякаш губя ума си — повдигна глава тя, за да го погледне. Гърдите му се повдигаха и спускаха под нейните. Караха я да съжалява, че не се е съблякла изцяло, за да почувства кожата му.

— Добре, не исках да съм само аз.

Ник я държеше здраво, докато ускоряваше ритъм. Излизаше почти до края и после с едно рязко движение потъваше във влагата ѝ. Тя се повдигна и изправи рамене, точно когато бедрата му се удариха в нейните. Беше толкова хубаво... той ухаеше толкова хубаво.

— Давай, Стеф, не ме чакай! — простена Ник през стиснати зъби. Заповедта му дойде с един силен тласък, който я докосна на точното място.

Оргазмът ѝ беше зашеметяващ. Стеф беше парализирана, не можеше да се движи, всяка клетка в тялото ѝ беше концентрирана върху огромния му пенис, който се движеше в нея. Той я дръпна плътно към гърдите си и изръмжа в ухото ѝ, докато свършваше.

Отпусната върху него, тя слушаше бързия ритъм на сърцето му и тихите звуци на коледната музика. Почувства топлина и нежност.

За първи път от много години тя наистина почувства, че е Коледа.

ГЛАВА 3

Ник държеше Стефани близо до себе си и се опитваше да фокусира погледа си върху паяжината, която висеше в ъгъла. Беше почти невъзможно. Умът и тялото му бяха размекнати като масло, което наистина беше нещо изненадващо, предвид това колко енергичен беше, докато я чакаше. Притесняваше се, че няма да дойде и ако беше станало така, нямаше как да я издири, преди офиса да отвори врати. Той нямаше представа как да се свърже с нея извън работа.

Тогава тя звънна на вратата му и Ник се почувства отново като дванадесет годишен нехранимайко, който чака първата си среща.

А когато скочи в ръцете му, се почувства като крал.

Винаги е знаел, че тя е такава — топла, открита и дяволски секси. Свенливостта ѝ изчезваше, когато се стигнеше до леглото. Точно както в работата си, тя даваше сто процента от себе си във всичко, което прави. За негово щастие той беше този, който получи тези сто процента и се облагодетелства от нейното внимание към детайла.

Искаше му се да остане така.

Стеф се размърда леко, но достатъчно, за да напомни и на двамата им, че членът му все още беше в нея. Беше минало много време от последния път, в който беше свършвал така здраво и дори повече от когато е изпитвал чувства и го е било грижа за жената, с която прави секс.

— Ник?

— Хм? — потърка носа си във врата ѝ.

— Не си сготвил нищо, нали?

— Не — изръмжа той, — но фурната е пусната, за да сложа брускетите.

Тя въздъхна.

— Май е по-добре да идем и да проверим какво става.

Това, което привлече вниманието му, беше думата „ние“. Той искаше да бъде „ние“ със Стефани Мартин през последните няколко

месеца. Сега мислеше, че знае точно кога го е осъзнал.

Тя беше в стаята за почивка с Чарлс от „Ентъртейнмънт“ и докато се смееха на нещо, което ѝ беше казал, тя погледна към Ник и му намигна.

С това малко намигване го спечели.

Това малко намигване казваше толкова много. Беше игриво и беше сгряло душата му. От всички жени на света точно тя беше тази, с която искаше да прекарва свободното си време.

Сега Стеф внимателно стана от скута му и леко се олюля. Когато той стана, се случи същото и с него. Краката му се бяха превърнали в желе.

— Боже, Стеф — засмя се той и леко потупа носа ѝ, — изцеди ме!

Тя се изчерви и беше толкова красиво, че не му се искаше да я оставя, но трябваше да сготви вечерята. Трябваше да я очарова с нещо повече от уменията си под чаршафите. Затова я целуна бързо по нослето и отиде в кухнята. По пътя вдигна чантата ѝ от земята и я сложи на един кухненски стол. Не му убягна и етикета на нея.

— Стефани Донован? — попита той, докато сваляше презерватива, за да го хвърли.

Тя пригладваше полата си и не го погледна.

— Моминското ми име.

— Не знаех, че си разведена.

Той отиде до мивката в банята и я изучаваше в огледалото, докато миеше ръцете си.

— Не обичам да говоря за това и рядко е тема на разговор.

— Толкова зле е било, а?

Ник избърса ръцете си и запали котлона под тенджерата с вода.

— Искаш ли вино? Бира?

— Една бира би ми се отразила добре, благодаря — отговори Стеф и седна на един от столовете на барплота. — Не беше толкова зле, но не беше и нещо хубаво.

Той взе две бутилки от хладилника, отвори ги и сложи едната пред нея.

— От колко време сте разделени?

— Няколко години. Трябваше да са много повече, но и двамата бяхме прекалено големи и нати да признаем, че нещата не се получават.

Той хвана ръката ѝ и я стисна.

— Не обичаш да се предаваш. Точно това те прави дяволски добър адвокат.

— Благодаря — тъмните ѝ очи искряха от комплимента. — С Том не трябваше да се женим изобщо. Бяхме само приятели в правния факултет, нищо повече. Той беше женкар и никога не го приех на сериозно. После някак, не знам как, станахме двойка. Все още не мога да кажа защо и как.

— Любов?

— Така си мислех, но според мен го направихме, защото и двамата мислехме, че е „дошло време“, разбираш ли? Том мислеше, че е на възраст, в която трябва да се ожени. Всичките му колеги бяха женени и мисля, че не се чувстваше на място сред тях.

— Разбирам — призна той и сложи лакти на гранитния плот.

Тя се намръщи и едва тогава той осъзна, че до преди малко е бил в нея, държал я е в прегръдките си, галел я е, както винаги му се е искало. За първи път той не забрави секса веднага щом свърши. Сексът със Стефани беше като допълнение към една вече изградена връзка, а не единственото, което да ги сближава.

Сега само ако можеше да промени естеството на връзката — от професионално към лично. Трябваше да признае, че обикновено се опитваше да направи точно обратното, затова тук не знаеше как да подходи.

— Мъжете имат ли брачен часовник?

— Като биологичен ли? — засмя се той.

— Да.

— Предполагам, че след едно определено време започваме и ние да усещаме напрежението. Ако си на тридесет и нещо и си необвързан, дори жените започват да смятат, че нещо не ти е наред, иначе някоя мадама вече да ти е надянала хомота — обърна се той, отвори хладилника и извади продуктите за салатата.

Ник обичаше простичките неща. Спагети, салатата и брукети — с тях беше сигурен, че ще се справи.

— На мен, честно казано, не ми пука какво мислят хората — продължи той.

— Бих казала, че това е очевидно.

Хуморът в тона ѝ го накара да погледне през рамо и видя Стеф ухилена до уши.

— Цялата тази история със списъка беше лоша идея, но трябва да призная, че си заслужава, за да те видя облечен така.

— Ти май ми се подиграваш?

Ник беше малко нервен. Както всеки, не искаше да изглежда като глупак пред жената, с която искаше да спи. В позата, в която беше застанал, знаеше, че тя вижда идеално всичките му прелести.

— Не — погледът ѝ беше дяволит и топъл, — дори съм впечатлена. Достатъчно уверен си, за да се облечеш така. Аз не бих могла.

— Честно казано... — обърна се той с шепа зеленчуци, които сложи на плота, — би ми харесало да те видя само по шапка. Това е моето коледно желание.

— Знаеш ли... — играеше си с пръст около гърлото на бутилката бира.

— Да знам какво?

Тя въздъхна.

— Мислех си, че щом приключим със секса, ще ми стане по-комфортно.

— Не сме „приключили“ със секса — отвърна той и извади един нож от дървената поставка. — Просто кажи какво ти се върти в главата. Аз съм облечен само с шапка, престилка и усмивка, няма от какво да се срамуваш.

— Благодаря — промърмори тя, а погледът ѝ беше фокусиран върху етикета на бирата, който се опитваше да махне от бутилката. — Не ми пука защо го направи. Не ми пука и дали е само за да спиш с мен. Поласкана съм, че си направи целия този труд.

Ник спря да реже краставицата и я погледна втренчено.

— Не съм направил нищо, Стеф. Харесва ми да ти давам това, което искаш, да се усмихваш.

Тя въздъхна и се заигра с яката на ризата си.

— Имаш ли нужда от помощ?

Не беше типично за нея да нервничи или да сменя рязко темата, само защото ѝ е неудобно, което му показваше, че Стефани не приема събитията от тази вечер добре. Знаеше, че вероятно това е доста — снимката, списъка, секса. Преди да стане нейния „таен дядо Коледа“,

те бяха просто колеги, при това не особено близки. Сега бяха любовници.

Той имаше няколко месеца, в които да приеме и осмисли чувствата си към нея, а тя — няколко часа. Искаше малко пространство и той щеше да ѝ го даде.

— Не, всичко е наред. Отиди да гледаш телевизия или каквото искаш. Няма да се забавя.

— Добре, ще отида да се освежа.

Той посочи с брадичка към коридора.

— Първата врата вдясно.

Стеф погледна Ник и задържа очите си в неговите за по-дълго. Знаеше, че е загазила. Около него не се носеше полъха на „Благодаря за чукането, приятна вечер.“ Не, караше я да се чувства уютно и спокойна. И на нея това ѝ харесваше... твърде много.

Някак успя да стигне по късия коридор до спалнята, където се отпусна на тоалетката и се погледна в огледалото. Стъкленият поглед в очите ѝ и руменината по бузите ѝ я накараха да потрепери.

Мамка му, не трябваше да става така! Нямахте против да има връзка, дори обратното, но да си падне по мъж, на чието чело бе изписано с големи букви „НЕСЕРИОЗЕН“, беше страшно глупаво решение. Не беше ли научила нищо от годините с Том?

Очевидно не.

Когато вечерята приключеше, щеше да се прибере вкъщи. И двамата бяха получили това, което искаха.

Беше време да ограничи щетите.

* * *

Беше чудесно.

Стеф се усмихна на Ник, когато сложи вилцата си на масата, без да се срамува от това, че чинията ѝ беше празна. Бяха се хранили заедно много пъти през последната година и след първия път, в който той се зарадва на добрия ѝ апетит, тя не се притесняваше как ще изглежда в очите му.

— Или си твърде любезна, или беше много гладна.

Той стана, взе чинията ѝ от малката дъбова маса за хранене. Имаше толкова много неща за него, които не знаеше. Ник не беше подходящ за връзка, но определено беше много очарователен мъж, невероятен адвокат и добър приятел. Така беше чувала.

Гледаше как страхотния му задник върви към кухнята. От време на време поглеждаше и към пениса му, от което по челото ѝ избиха ситни капчици пот и се наложи да ги попие със салфетката си. Той беше и фантастичен, и щедър любовник, но това бе нещо, което винаги е предполагала.

Нуждата да избяга, която усети в банята, вече ставаше невъзможна за понасяне. Беше време да си тръгва.

Стеф се изправи и посегна към чантата си. Беше грубо да си тръгне, без да му помогне да разчисти, но може би малко враждебност помежду им щеше да им се отрази добре.

— Какво правиш? — попита той зад нея, но по силата на гласа му тя разбра, че е на достатъчно разстояние.

— Ще тръгвам — каза с пресилено спокойствие, макар сърцето да препускаше в гърдите ѝ. — Благодаря за чудесната вечер!

Изведнъж едно здраво тяло се изпречи на пътя ѝ и я притисна към масата.

— Говори с мен, Стеф!

Ръцете му бяха от двете ѝ страни и не ѝ позволяваха да избяга.

— Говорихме през цялото време, докато се храним.

— За всичко, освен за нас.

— Няма „нас“.

Една от ръцете му се плъзна в джоба на полата ѝ.

— Колко презерватива си донесла? Имам чувството, че са поне половин дузина — хвърли един на масата той. — Планирала си да имаме една доста натоварена вечер. Сега изведнъж искаш да си ходиш?

— Ами... да — пое си дълбоко въздух тя. — Не очаквах да си толкова добър. Погрижи се за мен още от първия рунд.

— Глупости! Толкова силно ме желаеш сега, колкото и когато ми се нахвърли — сложи ръка на шията ѝ и наклони главата ѝ назад. Захапа ухото ѝ и тя потрепери. — Какво те изплаши, за да избягаш така?

Тя се напрегна.

— Не съм изплашена. Просто мисля, че и двамата получихме това, което искахме, и е по-добре да приключим вечерта, преди нещата да са се усложнили.

— Знаеш ли какво? — Ник се наведе и потърка члена си в бузите на дупето ѝ. Някъде между кухнята и дневната беше изчезнала престилката му. Делеше ги само тънкия плат на полата ѝ и тя усещаше точно колко е възбуден. — Не съм получил това, което искам, и нещата вече са сложни.

— Ник... — очите ѝ се затвориха и изстена, когато ръката му се спусна към гърдите ѝ.

Страстта пълзеше по кожата ѝ. Изведнъж ѝ стана повече от горещо, изгаряше, разтапяше се. Той ухаеше божествено и беше още по-страхотен на допир. Фантазиите ѝ с него винаги са били такива първични, изпепеляващи. Как правят секс на бюрото ѝ или на неговото. Как копчета хвърчат навсякъде. Как грубо ръцете му обхождат тялото ѝ и как хапе устните му. Никога не си бе представяла колко нежен може да бъде. Не си бе представяла, че ще го е грижа за чувствата и удоволствието ѝ.

— Имаше палав списък, Стеф, пълен с фантазиите ти. Кажи ми защо вече не искаш да ги сбъдна? — върховете на пръстите му докосваха зърното ѝ и го втвърдяваха.

— Фантазиите не бива да стават реалност, затова са фантазии.

— Моите станаха. Твоите също.

— Точно това е проблемът — смотолели тя.

Ръката му се спусна от гърдата ѝ надолу и вдигна полата ѝ, стискайки я в юмрук. Тя трябваше да го спре, да го отблъсне. Ник нямаше да я задържи против волята ѝ, въпреки позата, в която я бе притиснал. Беше минало толкова време откакто за последно беше усещала такава нежна страст, че не можеше да направи и крачка, за да си тръгне.

— Всичко стана твърде истинско — прошепна в ухото ѝ. — Харесваш ли ме, Стеф? Поне малко?

Малко повече отколкото трябва.

Студеният въздух погали бедрата ѝ точно преди той да се приближи. Пенисът му беше толкова твърд и толкова горещ, притиснат в кожата ѝ.

— Остани с мен!

Устата му се носеше по шията ѝ, а пръстите му разтвориха бедрата ѝ и подразниха клитора ѝ. Нежни, леки кръгчета.

— Бъди с мен!

— Ник!

Очите ѝ се затвориха с тихото стенание. Тя беше влажна и имаше нужда от него. Имаше нужда от привързаността, която беше готов да ѝ даде. Това я плашеше, но до тази вечер не бе осъзнала колко самотна е всъщност.

— Отвори пакетчето — настоя той, гласът му беше като груба коприна.

Тя се пресегна, без да поглежда, и напипа презерватива. *Наслади му се* нашепваше сърцето ѝ. Щеше да го послуша... за последно.

— Подхождаме си, Стеф — каза той, разтвори краката ѝ и плъзна два пръста в нея. — По всеки един начин. — Ръката, която стоеше на шията ѝ, се спусна надолу към гърдите ѝ отново.

Умелите пръсти дразнеха зърното ѝ през тънкия плат на ризата и сатенения сутиен, като я оставяха без дъх.

— Ето — каза му с отвореното пакетче в ръка.

Ник го взе с треперещи пръсти. Стеф беше готова да си тръгне. Повече от готова. Беше се запътила към вратата и той знаеше, че ако не успее да я убеди, преди да излезе, никога няма да се случи.

— Наведи се! — изръмжа той.

Когато дръпна пръстите си от влажната ѝ цепка, тя издаде тих стон в знак на протест.

— Шшшт... — прошепна той, притискайки я, докато легна на масата. — Нека потъна в теб.

Ник се наслаждаваше на еротичната гледка, докато слагаше презерватива. Всеки път щом я погледнеше на работа, дори в най-смелите си мечти не си бе представял точно това.

Устните ѝ бяха подпухнали и лъскаха. Бавно насочи главичката на пениса си към вагината ѝ и подразни клитора ѝ с нея, карайки я да трепери за него.

После я хвана за бедрата и потъна дълбоко в нея.

— О, Боже мой! — извика тя, а ноктите ѝ драскаха масата.

Беше толкова влажна и тясна.

— Мамка му! О, да! — изръмжа Ник.

Бавно излезе от нея и гледаше как пенисът му излиза влажен със соковете ѝ, после изръмжа отново и с един дълбок тласък влезе в нея. Държеше бедрата ѝ неподвижни и започна да забързва темпото.

— Ник!

Начинът, по който произнасяше името му така мрачно, го удряше право в сърцето. Той се отпусна върху нея и преплете пръстите ѝ със своите, като започна да се движи по-бавно. Умолителните ѝ стонове го възбуждаха още повече.

— Как би могла да се откажеш от това, Стеф? — каза той с буза, притисната в рамото ѝ.

Тя отговори със стон и после повдигна бедра нагоре, за да може да потъва по-дълбоко в нея. Ник разтвори краката си по-широко, за да изпълни желанието ѝ, защото безпомощните ѝ стенания го побъркваха. Пусна ръцете ѝ, с едната масажираше гърдите ѝ, а с другата притисна ханша ѝ.

— Дай ми шанс! — простена той, треперещ от нуждата да свърши, с нуждата да я задържи до него, докато не промени мнението ѝ.

— Ти не... знаеш...

Плъзна ръката си и започна да масажира клитора ѝ. Тласъците му ставаха по-дълбоки, по-силни. Тя извика силно и свърши, стискайки мускулите на вагината си около пениса му.

— Дай ми шанс, по дяволите!

Нейното „да“ беше тих стон, но той го чу. Той свърши, без да проронва и дума, със стиснати зъби.

Трябваше да почувства облекчение. Трябваше да почувства измамното чувство за сигурност.

Но Ник не чувства това.

ГЛАВА 4

Звукът от смачкана хартия беше това, което я събуди. Стеф се протегна на кожения диван и отвори очи, обърна главата си и видя как Ник опаковаше подаръци. Или поне се опитваше.

— Хич не те бива в това — промърмори тя, като се опитваше да си спомни момента, в който я бе вдигнал от масата за хранене и я бе пренесъл до дивана. Огънят в камината пукаше и коледната музика все още вървеше тихо на заден фон. Въпреки факта, че се намираше на странно място, тя се чувстваше като у дома.

Облечен в износено сиво долнище, Ник стоеше на една ръка разстояние от нея. Той се извъртя и сложи ръката си на краката ѝ.

— Опитвам се, но колкото повече се старая, толкова по-зле става.

— Искаш ли помощ?

Той кимна и ѝ се усмихна чаровно. Беше твърде красив с леко наболата си брада и разрошена коса. В позата, в която беше застанал, мускулите на гърдите и ръцете му изпъкваха и изглеждаха по-релефни. Тя се поколеба и после се предаде на желанието да докосне косата му. Беше гъста и лъскава и я караше да потреперва от желание. После Ник обърна глава, целуна китката ѝ и това накара корема ѝ да се преобърне.

Стеф въздъхна победено, седна и застана зад него, като сложи краката си от двете страни на кръста му. Той се отпусна в нея и се прозя. Погледна към часовника над камината и видя, че минава два сутринта.

— Уморен си, сигурно заради това не ти се получава — каза тя сухо. — Защо не поспиш и ще ги опаковаме на сутринта?

Той уви ръце около прасците ѝ и я погледна.

— Ако заспя, ще бъдеш ли тук сутринта?

— О, Ник! — Стеф се наведе и отпусна бузата си на главата му. — Не ставай глупав.

— Говориш на мъж, който сготви вечерята гол.

— Имаш ли двойно залепващо тиксо?

— А? Това звучи извратено.

Тя се засмя и се отпусна.

— За подаръците ти.

— О... жалко! Не, само обикновеното прозрачно нещо.

— Добре, секс маниак такъв — погледна през рамото му тя. — Да видим какво имаш.

Той се обърна и целуна бузата ѝ. Сърцето ѝ се сви и трябваше да прочисти гърлото си, преди да проговори.

— Имаш твърде много хартия по краищата. Затова ти е трудно да ги сгънеш, без да набръчкаш всичко.

Ник взе ножиците и започна да реже.

— Така? Достатъчно ли е?

— Да — тя сложи ръцете си под неговите и му показва как да сгъне ъглите. — Сега сложи малко тиксо тук.

— Тук? — гласът му бе станал по-дълбок. С гърдите ѝ, притиснати в гърба му, и носът ѝ до гърлото му, позата им беше непоносимо интимна.

— Идеално — каза тихо тя, пусна подаръка и се дръпна назад, но той хвана ръцете ѝ, преди да са се махнали от скута му.

— Докосни ме!

Тя преглътна тежко, когато кожата му стана гореща нейната. Върховете на пръстите ѝ намериха зърната му и ги погалиха. Ник изръмжа и сложи ръце от двете си страни.

Отпусна главата си назад в скута ѝ и от гледката на красивото му лице, изгубено в удоволствието, я болеше. Стеф извърна очи и погледна към стъклената масичка за кафе, плоския телевизор и празното коледно дръвче.

— Нямах ли играчки? — попита тя.

— Не — гласът му беше тих шепот, — купих дървото за теб и забравих да купя играчки.

Ръцете ѝ застинаха.

— За мен?

О, Боже ще се разплача!

— Да, предположих от бележника ти и малкото дръвче на бюрото ти, че харесваш Коледа. Аз също, но тъй като ще ходя на празничната вечеря на сестра ми, реших да не купувам само за мен елха. Помислих, че нещо ще ти липсва, ако изпълняваме коледния ти списък, без да сме заобиколени от коледен дух.

Стефани се отмести и седна в скута му. Лице в лице, те се гледаха един друг.

— Съжалявам, че забравих играчките — каза той.

И нежно сложи ръка зад врата ѝ и я целуна.

За разлика от страстната дълбока целувка, която получи в офиса ѝ, тази беше нежна. Устните му едва докосваха нейните. Стеф уви ръце около него и отвърна на целувката му с цялото си същество. С благодарност. Със страст. С любов.

— Какво искаш ти за Коледа? — каза тя, когато се дръпна леко.

— Това. Теб. Да правя любов с теб — той леко размърда бедрата си и тя усети колко е възбуден.

Подарък, който няма нужда от опаковка. Няма нужда от думи. Тя повдигна полата си и дръпна надолу долнището му. Покри го. Първо с презерватива, после с тялото си. Той изръмжа, а тя извика. Движеха се заедно, но липсваше припряността и бързината от предишните пъти. Ръцете ѝ бяха върху голите му рамене. Поемаше го дълбоко в себе си, забързваше и забавяше темпото според звуците, които издаваше той. Тя свали полата и сутиена си и притисна кожата си в неговата.

— Желая те! — каза той задъхано, насочвайки бедрата ѝ с треперещи ръце. — Толкова те желая... Господи, прекрасна си!

Стеф се движеше бавно, наслаждаваше се на момента им заедно. Но краят дойде, разбира се.

Изгревът дойде твърде бързо. Розовата светлина на издигащото се слънце се прокрадваше в стаята, докато Стефани покриваше Ник с одеяло и взимаше чантата си.

— Честита Коледа! — прошепна тя, когато спря пред вратата за момент, преди да затвори и да скрие гледката на спящия на дивана Ник.

Щракването на ключалката се сбoguва вместо нея.

* * *

— Уау, и ако това не е изненада! — каза Аманда, когато отвори вратата. — Мина почти година, откакто за последно се появи пред прага ми, Никълъс Джеймс. И изглеждаше много по-добре, отколкото изглеждаш сега.

Той кимна рязко и я целуна по челото.

— Имам нужда от услуга, Манди, и се надявам да не прозвуча като негодник, че те моля. Знаеш ли къде живее Стефани?

Пищната блондинка примигна срещу него.

— Уау, добре... почакай малко. Това е малко обидно.

Тя въздъхна и се дръпна от входа.

— Влизай!

Ник влезе вътре, но остана в коридора. Бяха изминали три дни от последния път, в който бе видял Стеф, и ако не я намереше скоро, щеше да полудее. Манди го гледаше изненадано за момент и после отиде до кухнята, където беше чантата ѝ.

— Преживях те, кълна се — тя извади Блекберито си и един химикал. — Но съм длъжна да попитам дали Стефани е тази, която те оплете.

— Мамка му! Какъв е този въпрос? — прекара пръсти през косата си той.

— Не знам. Предполагам просто се чудя дали това, което казват за „Правилата“, е истина. Наистина ли да се правиш на труднодостъпна привлича готините мъже? — тя се върна при него и му подаде една визитка с адрес на гърба.

Облекчение премина през тялото му, докато прибираще безценната визитка в джоба си.

— Наистина, може би в началото преследването е забавно. Сега ми се струва отвратително. Благодаря ти за помощта, Манди. Наистина.

— Хей, Ник!

Той спря пред вратата и се обърна.

— Какво?

— Не отиваш сега натам, нали? Стеф и Кевин бяха...

— Кой, по дяволите, е Кевин? — всеки мускул в тялото му се напрегна, когато чу мъжко име до това на Стефани.

— О, мамка му... — ококори се Аманда, — ти не знаеш!

— Очевидно не — той направи няколко бързи и големи крачки и се върна в дневната, — но ти ще ми кажеш.

— По-добре седни — въздъхна тя.

* * *

Ник гледаше през прозореца на колата си, когато Стефани слезе от Гранд Чероки джипа си и стъпи на заледената алея пред дома ѝ. Къщата, в която живееше, беше малка и уютна. Личеше си личния почерк на Стеф по нея. Тя изглеждаше тъжна и той знаеше защо. Гледаше я как излиза с Кевин Мартин точно преди час. Сега беше сама.

Стеф имаше семейство.

Той беше един непознат.

Ник се овладя, излезе от колата си в студения следобед и затвори вратата достатъчно силно, за да привлече вниманието ѝ. Тя погледна през рамото си и рязко спря. Той отиде при нея с уверена походка, отчасти ядосан, но и наранен.

— Какво правиш тук? — попита тя с тих глас.

Той не отговори. Вместо това извади ръце от джобовете на палтото си и я дръпна към него, за да я целуне. В момента, в който устните им се докоснаха, той изръмжа. Когато колебанието ѝ се превърна в отчаяна нужда, Ник разбра, че има шанс.

Тя все още го желаше.

Вдигна я от земята и я пренесе до вратата.

— Отвори!

— Ник...

— Предлагам ти да побързаш, за да не шокираш съседите си.

Нервно, Стефани извади ключа си и отвори вратата, а той я затвори с крак. Тя се обърна и той я притисна към стената на коридора.

— Липсваше ми! — каза задъхано той, ръцете му се плъзнаха под дебелото яке, което носеше. Имаше нужда да я почувства. — Липсваше ми през всяка една шибана минута, след като ме остави!

— Не го прави, Ник! — тя отпусна главата си назад и после изстена, когато зъбите му одраскаха шията ѝ. — Имахме уговорка. Да изпълним списъка и после да приключим.

— Но ние не сме го изпълнили — възрази той. — Дори не сме започнали, Стеф, и ако зависи от мен, никога няма да приключим.

— Какво?

Стефани гледаше красивите, но пълни с гняв очи на Ник и имаше чувството, че ще припадне. Брадата му беше на повече от няколко дни, сините му очи бяха зачервени. Косата му беше рошава от всички пъти, в които е прекарвал пръсти през нея, и красивите му устни бяха сухи. Изглеждаше ужасно, но сърцето ѝ се изпълваше с радост от това, че го вижда.

— Обичам те, Стеф! — хвана ръката ѝ той и я сложи върху сърцето си. — Усещаш ли? Това е паника. Ужасен съм, че ще кажеш, че това не е достатъчно, когато разбереш, че е единственото, което мога да ти дам.

Сълзи се стичаха по бузите ѝ.

— Кевин...

— Трябваше да ми кажеш за сина ти, Стеф. Побърках се, докато търсех причината, поради която не мога да те имам — той хвана ципа на якето ѝ, разкопча го и го остави да падне на пода.

— Сега знаеш защо между нас никога няма да се получи — каза тя с треперещ глас.

— Нищо не знам, Стеф, защото не ми каза — той пхна ръце под блузата ѝ, стисна гърдите ѝ и тя се предаде. — Мисли бързо! Леглото или тук на пода.

— О, Боже мой!

Тя се дръпна и застана пред вратата, докато той вървеше след нея. С широко отворени очи и препускащо сърце тя гледаше как той сваля якето и после ризата си. Когато се пресегна към копчето на джинсите си, тя преглътна тежко. Нежният любовник, с който беше преди три нощи, го нямаше и вълнуващата тръпка, която усещаше сега, замайваше съзнанието ѝ.

— Ник...

— На твоє място бих свалил пуловера. Ще си достатъчно потна и без него.

Той свали джинсите и боксерките си достатъчно, за да може да види ерекцията му. Пресегна се към задния си джоб, извади презерватив и го сложи, докато продължаваше да върви след нея.

Стефани свали пуловера си и почти на бегот отиде към спалнята. Ник беше точно зад нея. Едва бе пристъпила до леглото, когато сутиенът ѝ беше откопчан и той беше върху нея, мускулестото му тяло

притискаше нейното. Тихо ръмжене излезе от гърлото му, докато сваляше клина ѝ.

— Махни го!

— Опитвам се — промърмори тя.

— Опитай по-здраво!

Тя се засмя и успя да изрита клина на земята, а ръката му се плъзна между бедрата ѝ, нежно галейки клитора ѝ. Стефани вече не се смееше — тя стенеше и се извиваше под него.

— Липсвах ли ти? — изръмжа той, докато хапеше ухото ѝ.

— Да... ох... твърде много!

Той вкара два пръста в нея и започва да ги движи.

— Разтвори крака!

Ник се настани между тях, раздалечавайки ги достатъчно с неговите и влезе в нея с един дълбок, здрав тласък. После уви около ръката си тъмната ѝ коса и започна да се движи в едно безмилостно темпо.

— Ник! — крещеше Стефани под него, опитвайки се да помръдне, но не можеше.

Той се подпря на един лакът и вдигна крака ѝ върху бедрата си. Тя го гледаше, всяка клетка в тялото ѝ изгаряше и трепереше, дишането ѝ се учести. Талията на джинсите му дразнеше нежната кожа на бедрата ѝ. Още едно напомняне, че той не можеше да чака и секунда повече, за да я има.

— Това не е просто секс! — настоя той задъхано.

— Знам — ноктите ѝ се плъзнаха по гърба му.

— Това не е временно!

— Аз... аз... знам.

Той зарови лице в шията и ѝ каза „Обичам те“ в ухото ѝ, и тя се разтопи.

В леглото, в него, в оргазма, който я караше да крещи името му. И той я изпълни с любов.

С надежда.

* * *

Ник положи бузата ѝ върху потното си рамо и каза:

— Говори с мен, Стеф! Каж ми какво мислиш, за да знам къде се намираме.

— Не знам откъде да започна — повдигна рамене тя.

— От бившия ти — предложи той. — Разкажи ми за него.

— Том е чудесен. Той е красив и очарователен, страхотен баща, но не можеше да бъде моногамен. Мисля, че наистина се опитваше и искаше да бъде, но просто не се получавахе.

— Скъпа, аз не съм като Том. Чаках дълго да ме забележиш, но това не означава, че имам проблем с обвързването.

— Той има различна приятелка всеки месец — продължи тя. — Кевин има една малка тетрадка, която носи при баща си, за да му напише имената им, за да не обърка някое. Направи го веднъж и стана голяма каша — тя посегна и погали голото му бедро. — Не мога да му го причиня, Ник!

— Не искам да го правиш — прегърна я по-силно той. — Искам да ме допуснеш до себе си. Направи място за мен в живота си, завинаги. Нека те обичам, нека бъда с теб! Няма да съжаляваш.

Сините му очи започнаха да блестят и нещо в нея се отпусна.

— Страх ме е. За сина ми. За мен.

— Знам. Мен също ме е страх — той притисна устните си в нея. — Страх ме е, че ще ме отпратиш, защото не ми вярваш.

Последните три нощи без него бяха ужасни. Липсваше ѝ това да я прегръща, да я люби, да я кара да се чувства специална и обичана. Липсваше ѝ начина, по който я караше да се смее, и колко хубаво се чувстваше, когато беше с него.

— Искам да ти вярвам — прошепна тя.

— Тогава го направи! Чуй ме, Стеф — повдигна се на лакът той и погледна към нея, — това че си самотна майка, не означава, че животът ти е приключил.

— Означава, че моите нужди са на второ място. Не мога! — Стеф затвори очи. — Не разбираш. Трудно е за Кевин. Бях развалина, когато с Том се разделихме, а дори не го обичах.

— Но обичаш мен — Ник сложи длани на лицето ѝ. — Поне малко. Достатъчно, за да те плаши. Радвам се, че е така, защото аз съм луд по теб!

Погледът му ѝ казваше, че се разкриваше пред нея, независимо дали ще го нарани.

— Аз... аз не знам какво да кажа.

— Кажи, че ще опитаме. Свикнала си да бягаш и затова не знаеш кога да спреш. Искам да съм този, на когото да се опреш, когато имаш нужда. Искам да съм този, в чийто прегръдки заспиваш, когато си уморена, и който прави любов с теб, когато не си. Искам да съм мъжът, при когото се прибиращ всеки ден.

— Няма да има преспивания в началото — предупреди го тя, защото имаше нужда да усмири романтичните му илюзии.

— Ще обядваме дълго тогава.

— Много нощи няма да ме виждаш. Не мога да ходя по срещи и вечери често. Кевин остава при баща си всеки втори уикенд и част от ваканциите.

— Знам, че ще бъда на заден план и съм напълно ок с това. Всъщност, обичам те заради това.

Стефани не можеше да сдържа сълзите си повече и буцата, която беше заседнала в гърлото ѝ, не ѝ даваше да проговори.

— Кевин може да не те приеме радушно веднага.

— И това знам — прегърна я по-силно Ник.

— Излизал ли си преди със самотна майка? — намръщи се Стефани.

— Не, но един мой приятел, Крис, наскоро се ожени и ситуацията е подобна. Днес се видяхме на обяд и поговорихме. Говорих и с жена му Дениз, за да мога да видя нещата и от твоята страна.

— Наистина ли?

Гледката на Ник и приятеля му, които си говорят за това, я накара да заплаче по-силно. Тя го прегърна силно от благодарност.

— Искях да знам какво да очаквам. Не бих дошъл тук с такова предложение, ако не бях проучил. Не би било честно, спрямо който и да е от нас.

— Значи знаеш, че няма да е лесно.

— Не търся лесното, скъпа. Искам само шанс да те направя щастлива.

Тя не знаеше дали да се смее, или да продължи да плаче. Затова направи и двете.

— Ти си бил — усмихна се тя, целуна го и се притисна в него — През цялата година моят мъж е бил пред мен и не съм можела да го

видя.

— Обичам те, Стеф!

Ник я целуна и накара сърцето ѝ да препуска. Той беше перфектният подарък.

— Сбъдна всичките ми желания — притисна устните си в неговите.

— Всъщност... — ухили се той, — пропуснахме едно.

— Така ли? — замисли се тя и когато се сети, очите ѝ се разшириха. — Така е, пропуснахме.

Стефани облиза устните си и се спусна надолу по тялото му. Очите на Ник се затвориха и въздъхна:

— Весела Коледа и на мен!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.